

martina monošová

LEKCIE Z NENÁVISTI

MARENČIN PT

LEKCIE Z NENÁVISTI

Túto knihu s láskou venujem svojmu manželovi.

Martina Monošová
LEKCIE Z NENÁVISTI

MARENČIN PT

© Martina Monošová, 2013, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2013, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover © Martina Monošová
Layout © Marenčin Media, s. r. o.
949. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0995-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0996-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0997-3 (ePub)

Moje poďakovanie patrí priateľkám
Zuzane Durcovej a Silvii Kučerovej za odbornú
pomoc pri otázkach z oblasti medicíny.

Naše hriešne konanie môže byť za istých príliš priaznivých alebo príliš nepriaznivých životných okolností ospravedlniteľné. No neodpustiteľné je nimi ospravedlňovať ustrnutie v týchto chybách.

Martina Monošová

1.

Oči mi skĺzli na číslice na mobile, ktoré ukazovali čosi po jednej a mňa takmer premkli výčitky, že jej mienim volať, ale nemohla som inak.

Prečo sa zlé veci stávajú vždy uprostred noci?

Lucia nemala dôvod prijať ma takto neskoro, ale napriek tomu mi čosi dodalo odvalu a zvolila som jej číslo. Býva najbližšie a v tomto chlade by som ľahko premrzla, kým by som došla inam. Na taxík som nemala a bankomat je ďaleko. Aspoň že som stihla schmatnúť kabát a kabelku!

Nikdy sme sa o tom za celé tie roky otvorene nerozprávali, no dlhovala mi to. Áno, dlhovala mi to za všetko, čo mi vtedy vyviedla, veď so Svetom sme už boli zasnúbení...

Kašľať teraz na Sveťa... to Miro je sviniar, čo ma vyhodil uprostred mrazivej marcovej noci z vlastného domu!

Hoci aj predtým sme sa pohádali a občas mu uletela ruka, nikdy ma neudrel tak, aby mi zanechal stopy na viditeľných miestach. Dnes sa čosi zmenilo. Od večera sa správal agresívnejšie než inokedy a vôbec mu nezáležalo na tom, kam ma udrie.

Znovu som si musela chytiť rozrazenú peru, pulzujúcu bolesťou. Už nekrvácala. Zato vo vlasoch mi navierala poriadna hrča! Na ľútosť teraz nie je čas. A po minu-

lých skúsenostiach sa na policajtov vykašlem rovno, aj tak ich má všetkých pod palcom a celkom zbytočne by som sa u nich dovoľávala spravodlivosti...

Teraz nemám inú možnosť, môžem sa obrátiť len na Sveťa a jeho ženu Luciu. Oni jediní z toho nevyrobia škandál hodný celého bulvárneho sveta. Už som v duchu videla tie palcové titulky: *Miro Vikár bije svoju ženu, hovoria svedkovia*.

Predtým som skúšala zavolať Sveťovi, ale bol nedostupný. Zhlboka som sa nadýchla a statočne som Luciino číslo, zvolené na mobile, aj vytočila.

* * *

Lucia ma vítala v župane a s prikvačeným pohľadom, no nad jej rozospatím veľmi rýchlo prevládla účasť, keď zbadala rany na mojej tvári. Zrejme som vyzerala horšie, než som predpokladala.

„Pod rýchlo, nech dnu nejde zima...“ Schmatla ma za ruku a zo mňa opadol strach, či si to v poslednej chvíli nerozmyslí. „Veď už je marec, ako to, že stále mrzne?“

Určite už dávno spala.

Takmer som jej závidela noci, keď môže človek pokojne spať a príchodu zurvalca sa nemusí obávať len vtedy, ak odišiel na služobku... a to bývalo, priznajme si, čoraz častejšie... Miro ma vyše roka podvádzal, ale od prvej bitky mi na tom akosi prestalo záležať. Keď vytriezvel, na druhý deň mi na ospravedlnenie vykúpil nejaký značkový obchod, lenže po čase ma zbil zas...

„Svetko nie je doma,“ oznámila mi Lucia, ako za mnou zatvorila dvere. Opatrne ma chodbou tlačila do novo zariadenej obývačky.

„Máte nový nábytok? Kedy ste to stihli?“ čudovala som sa, lebo sme u nich pred mesiacom trávili Valen-tína. Pozvala vtedy takmer celú ulicu.

V jej hlase som postrehla mierne pobavenie: „Nuž, Svetko sa chcel zasa realizovať aj doma... Preto som ti ustlala na gauči, aj host'ovskú prerábame. Hádám sa tu vyspiš. Dáš si kávu alebo niečo?“ spýtala sa pomerne studeným zdvorilým spôsobom a unavene zívla.

Prekvapovali ma protichodné pocity, ktoré sa mi točili v myslí. Tornádo Mirovej bitky, prežitej ani nie pred hodinou, bledlo v kontraste s útulnosťou tohto domu, obývačky a Luciinho domáceho vyžarovania. Pri pohľade na ňu ma zaplavoval pocit bezpečia – napriek neskorej hodine a jej županu akoby som sem prišla iba na kávičku – ale ja som mu nechcela podliehať.

Padla som do jej béžového kresla a nenápadne i podľa možnosti som si vystrela boľavé telo, aby som ho trochu uvoľnila. „Vďaka, Luci. Nedám si nič. Choď do postele. Ráno sa porozprávame, ak teda chceš o tom počuť...“

„Tak prinesiem nejaké náplaste, dezinfekciu... alebo rovno zavolám pohotovosť?“ premerala si ma smutno, lebo som nechtiac už niekoľkokrát zaaukala a sípla.

„Netreba...“ – no ona už odbehla po lekárničku.

Vrátila sa aj s pohárom vody. Zrejme do mňa plánovala dostať i nejaké lieky.

„Bola to len otázka času, Irka...“ vydýchla pomaly a v malej škatulke pohľadala náplast’.

„Ty si o tom vedela? Ved’ som nikomu nič...“

„... ani si nemusela,“ skočila mi do reči, ako si sadla oproti mne. Opatrne mi ošetrovala spodnú peru a nakoniec ju prelepila náplast’ou. „Miro je gráznel, vždy bol. Všetci dúfali, že si ho definitívne skrotila, ale už minule som si všimla tie tvoje modriny na nohe a okamžite som pochopila. Preto sa ťa teraz ani nemusím na nič pýtať.“

„Som ti vďačná... Za všetko...“ odvetila som ticho, ako som sa od nej nechávala ošetriť. Musela som premáhať slzy, ktoré sa mi tlačili do očí, no ja tu teraz revať nemienim! Zrejme je jej lútosť nákazlivá.

Na ospalej tvári sa jej objavil pokojný úsmev. „To nič. Rada to pre teba urobím... Ibalgin?“

Pokrútila som hlavou. „Nechcem tabletky...“ No celé telo sa mi začínalo triasť, ako mi opadával adrenalín.

„Tak možno dačo ostrejšie... Počkaj, prinesiem...“ a v momente sa už aj vrátila s fliaštičkou koňaku.

Jej starostlivosť ma dojímala. Dávno sa o mňa nikto takto nestaral. Spôsob, akým okolo mňa skákala a celá jej prvá pomoc vo mne vyvolávali zabudnutú dôveru. Akoby sme boli najlepšie kamošky, ako sestry. Takmer som pochopila, prečo jej Sveťo dal vtedy prednosť pred mnou. Čas asi vážne zahojí všetky rany.

Vážne? Zahojí? Alebo sa stále cíti vinná? Po všetky tie roky? Alebo ma iba ľutuje...

Naliala do dvoch kališkov z koňaku, strčila mi jeden

do ruky, pritukla si so mnou a posmeľujúco sa usmiala. „A šup tam s ním, rovno na ex!“

Poslúchla som ju a štamperlík do seba hodila na jedno nadýchnutie. Najskôr ma striaslo a vzápätí sa mi v celom tele rozlialo upokojujúce teplo.

„Ešte jeden?“ otrčila mi fľašku, no odmietla som.

„A netreba niekomu zavolať? Do butiku? Lebo zajtra len ťažko pôjdeš do roboty...“

Iba som mávla rukou. Nemala som silu vysvetľovať jej, že aj s mojím butikom je za týchto okolností zrejme už koniec. Vždy som ho viedla ja, ale papierovo ho vlastnil môj muž. Tvrdil mi, že by som sa iba zbytočne zatažovala daňovými hlúposťami a za tovar by aj tak platil on. Teda načo preháňať účtovníctvo cez dvoch majiteľov? Náhle mi došlo, do akej pasce ma dostal a opäť sa mi rozbúchalo srdce. Som naňho totálne odkázaná!

„Dobre. Tak na práčke máš prichystaný uterák i nočnú košelu,“ pokúsila sa o ďalší upokojujúci úsmev. „Kde je kúpeľňa, vieš. Pokojne sa môžeš osprchovať – keď raz Paťka zalomí, spí ako zarezaná. Keď sa chceme so Sveťkom...“ zasekla sa, ako si uvedomila, že to s dôvernosťou prehnala. Stretli sa nám pohľady, ona hneď sklopila zrak, odkašľala si a rýchlo pokračovala: „Ráno ťa budeme trochu rušiť, lebo s Paťkou máme na pol deviatu časenku k zubárovi na strojček. Maťka zobral Sveťko so sebou na služobku do Frankfurtu, keď už majú v škole tie prázdniny. Ale ty si pokojne pospi, oddýchni si, nikam sa neponáhľaj. Najneskôr o jedenástej sme naspäť. Tak si potom urob raňajky

z hocičoho, čo tam nájdeš a na čo budeš mať chuť. Veď vieš, kde máme kuchyňu... Tú Svetko ešte neprerobil, blázonko môj posadnutý...“

Sledovala som, ako sa jej od nervozity slová o seba zadržávali. Pritom vstala a, stále rozprávajúc, sa pomaly presúvala k chodbe.

Práve sme absolvovali náš najdlhší dialóg v živote, a nielen odkedy mi ukradla snúbenca.

„Tak dobrú noc, Irka...“ rozlúčila sa náhle, pri schodoch sa zvrtila a už jej nebolo.

Bojí sa ma, alebo to iba z rozospatosti s milotou celkom prepískla a zabudla, že my dve nie sme *takéto* kamarátky?

Možno len chcela byť priateľská na ženu, ktorú práve manžel zbil a vyhodil z domu...

... a ktorá práve stratila všetko.

Stratila? Naozaj? Nepreháňaj, Irka!

Alebo že by sa bála, že si začnem vylievať srdce...

... alebo že urobím nejakú inú nepríjemnú scénu...

Jej správanie ma celkom zaskočilo. Na deväťdesiat percent som si bola istá, že ma nevyhodí, že u nich budem môcť prespať. Veľmi dobre vie, že z našich známych bývajú najbližšie – tak kam som mala ísť uprostred noci a s dvoma eurami v hotovosti v peňaženke? Prečo som práve dnes musela na obed pozývať moju predavačku Miladu? A bankomat v našej časti mesta široko-daleko nenájdeme.

Nečakala som, že Lucia bude ku mne milá! Je ťažké nenávidieť niekoho, kto sa správa milo...